

Jelle en de leeuw

Gerard Sonnemans

illustraties Mike Monaghan

‘Opa, kijk. Ik heb mijn zwemdiploma!’

Trots zwaait Jelle met het papier.

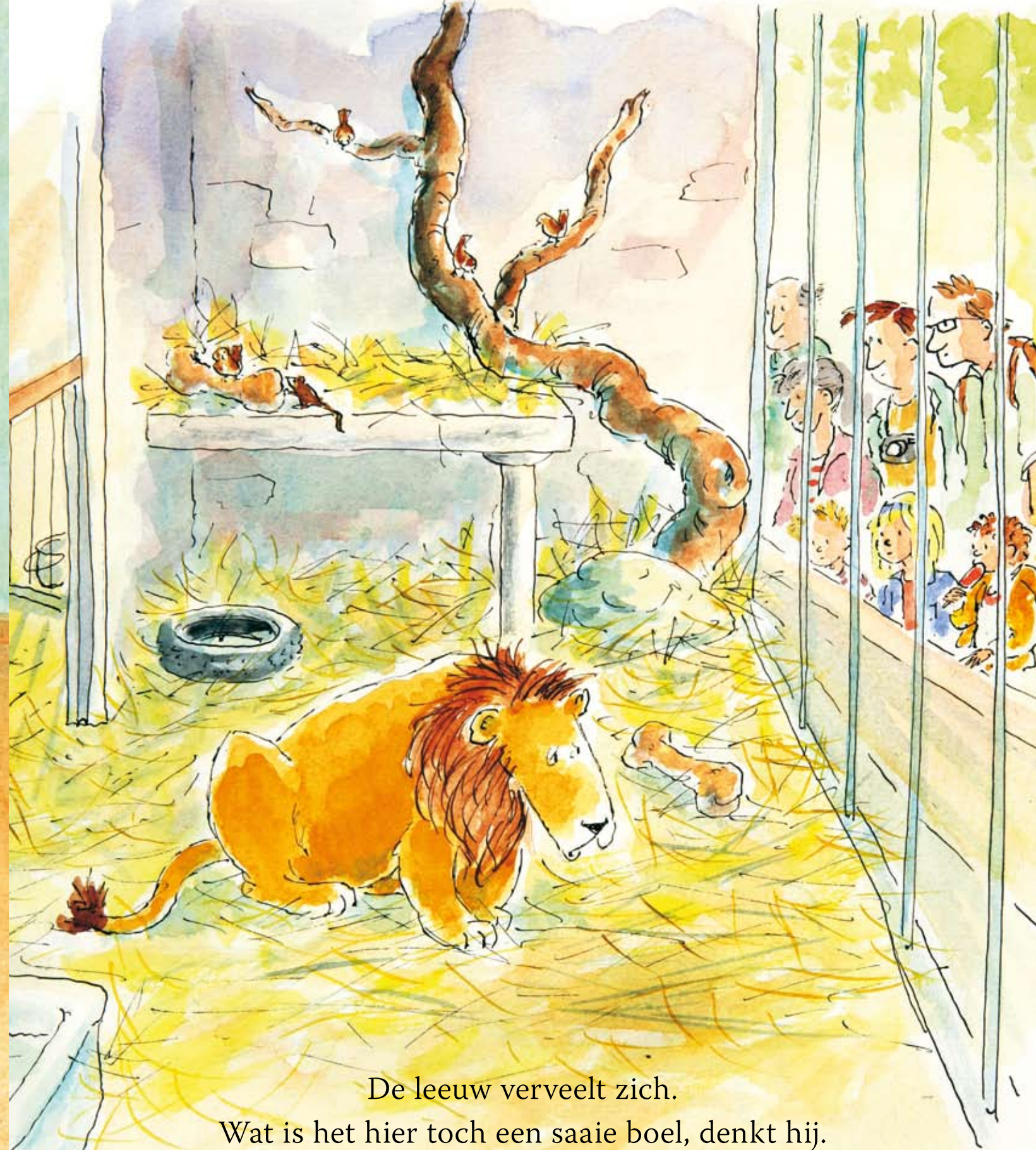
‘Kerel, wat knap,’ zegt opa.

‘Ik heb mijn leven lang niet één diploma gehaald.’

Zou dat echt waar zijn? Jelle gelooft er niks van.

Opa pakt zijn portemonnee.

‘Alsjeblieft, een euro. Die heb je verdiend.’

De leeuw verveelt zich.

Wat is het hier toch een saaie boel, denkt hij.

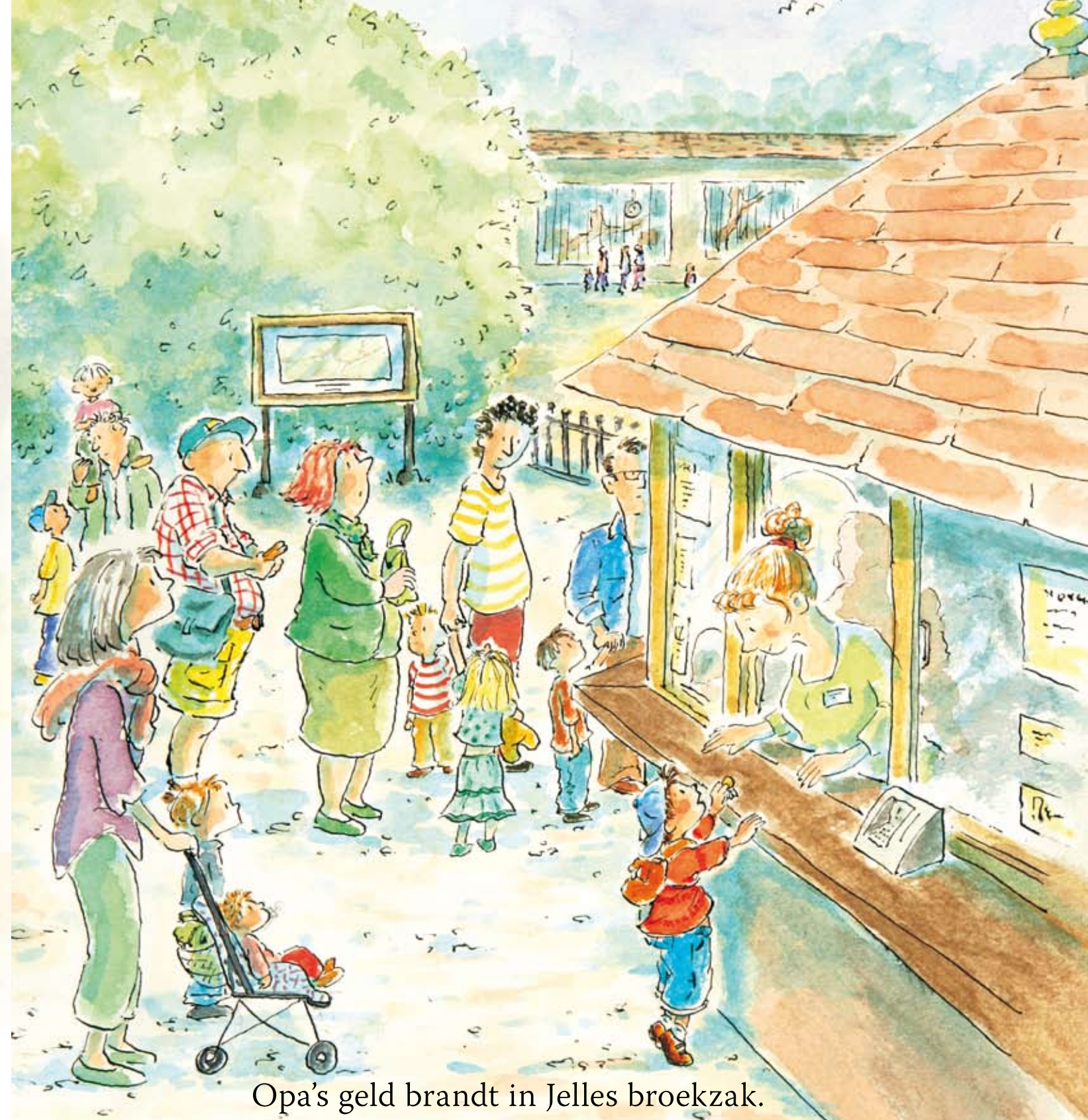
Elke dag krijg ik hetzelfde eten.

Elke dag lopen er mensen langs de tralies.

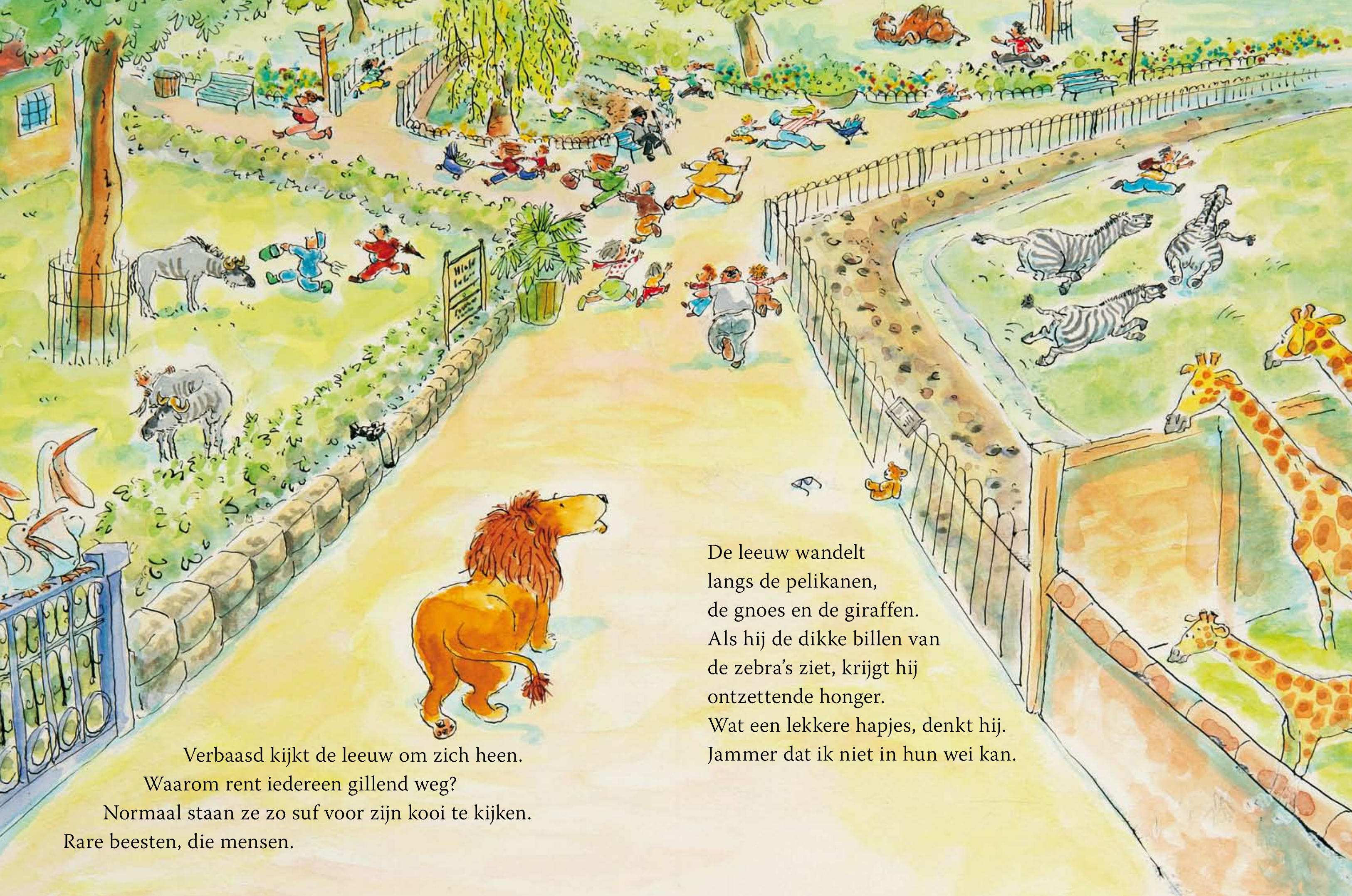
Maar er gebeurt nooit iets spannends.

Hij sloft voor de duizendste keer
een rondje door zijn kooi.
Hé, wat is dat nou?
De oppasser is vergeten het hek dicht te doen.
Nieuwsgierig steekt de leeuw zijn kop naar buiten.
Hij ruikt het avontuur.

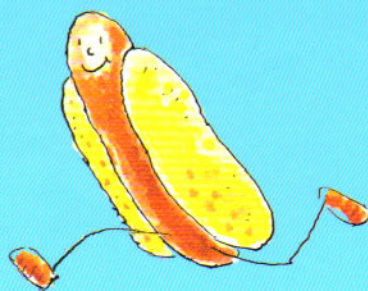

Opa's geld brandt in Jelles broekzak.
Hij heeft zin om naar de dierentuin te gaan.
Bij de kassa vraagt Jelle: 'Mag ik een kaartje?'
'Dat kost vijftien euro,' zegt de juffrouw.
'Vijftien?' zegt Jelle teleurgesteld. 'Ik heb er maar één.'
'Dan mag je er niet in,' zegt de juffrouw streng.

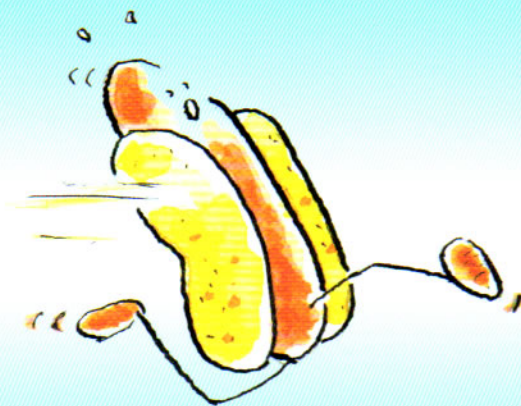
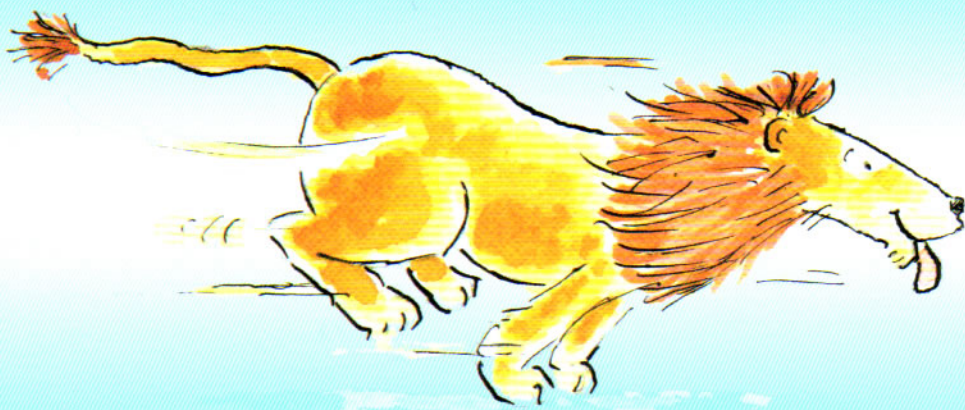

Verbaasd kijkt de leeuw om zich heen.
Waarom rent iedereen gillend weg?
Normaal staan ze zo suf voor zijn kooi te kijken.
Rare beesten, die mensen.

De leeuw wandelt
langs de pelikanen,
de gnoes en de giraffen.
Als hij de dikke billen van
de zebra's ziet, krijgt hij
ontzettende honger.
Wat een lekkere hapjes, denkt hij.
Jammer dat ik niet in hun wei kan.

Jelle krijgt een euro van opa.
Dat is te weinig voor de dierentuin,
maar genoeg voor een broodje knakworst.
Ondertussen is de leeuw uit de dierentuin ontsnapt.
Hij heeft honger en ruikt de worst in Jelles broodje.
Jelle gaat ervandoor, maar de leeuw zet de achtervolging in.
In de speeltuin krijgt hij het worstje bijna te pakken...

www.gerardsonnemans.nl

www.uitgeverijmenuet.nl

